

“मीठे बच्चे- बाबालाई प्यारले याद गयौ भने तिमि तृप्त (निहाल) हुनेछौ । नजरबाट निहाल हुनु अर्थात् विश्वको मालिक बन्नु ।”

प्रश्न:- नजर से निहाल कीदा स्वामी सतगुरु... यसको वास्तविक अर्थ के हो ?

उत्तर:- आत्मालाई बाबाद्वारा जब तेस्रो नेत्र मिल्छ र त्यस आँखाबाट बाबालाई चिन्दछ तब तृप्त (निहाल) हुन्छ अर्थात् सद्गति मिल्दछ । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू, देही-अभिमानी बनेर तिमिले मसँग नजर लगाऊ अर्थात् मलाई याद गर, अरू सङ्ग तोडेर एक मसँग जोड, तब बेहाल अर्थात् कंगालबाट निहाल अर्थात् धनवान् बन्ने छौ ।

ओम् शान्ति । मीठा-प्यारा रूहानी बच्चाहरू कसको पासमा आउँछौ ? रूहानी बाबाको पासमा । सम्भन्ध्यौ- हामी शिवबाबाको पास जाँदैछौं । यो पनि जान्दछौ- शिवबाबा सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ । उहाँ सुप्रिम टीचर पनि हुनुहुन्छ भने सुप्रिम गुरु पनि हुनुहुन्छ, यो पनि बच्चाहरूलाई निश्चय हुनुपर्छ । सुप्रिमलाई परम भनिन्छ । उहाँ एकलाई नै याद गर्नु छ । नजरमा नजर मिलाउँछन् । गायन पनि छ- नजर से निहाल कीदा स्वामी सतगुरु । यसको अर्थ हुनुपर्छ । नजरबाट निहाल कसको ? अवश्य सारा दुनियाँको लागि भनिन्छ किनकि सर्वका सद्गति दाता हुनुहुन्छ । सबैलाई यस पतित दुनियाँबाट लैजानुहुन्छ । अब नजर कसको ? के यी आँखाको लागि भनिएको हो र ? होइन, तेस्रो आँखा मिल्छ ज्ञानको, जसबाट आत्माले जान्दछ- उहाँ हामी सबै आत्माहरूका बाबा हुनुहुन्छ । बाबा आत्माहरूलाई सल्लाह (राय) दिनुहुन्छ मलाई याद गर । बाबा आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ । आत्माहरू नै पतित तमोप्रधान बनेका छन् । अब यो तिम्रो ८४ औं जन्म हो, यो नाटक पूरा हुन्छ । पूरा हुनु पनि पर्छ अवश्य । हर कल्प पुरानो दुनियाँबाट नयाँ बन्छ । नयाँबाट फेरि पुरानो हुन्छ । नाम पनि अलग छ । नयाँ दुनियाँको नाम हो सत्ययुग । बाबाले सम्झाउनुभएको छ- पहिला तिमि सत्ययुगमा थियौ, फेरि पुनर्जन्म लिँदै ८४ जन्म बितायौ । अब तिम्रो आत्मा तमोप्रधान बनिसकेको छ । बाबालाई याद गयौ भने तृप्त (निहाल) हुनेछौ । बाबा सम्मुख भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर, म को हुँ ? परमपिता परमात्मा । बाबा भन्नुहुन्छ- प्यारा बच्चाहरू देही-अभिमानी बन, देह-अभिमानी नबन । आत्म-अभिमानी बनेर तिमि मसँग नजर लगाऊ तब तिमि तृप्त हुनेछौ । बाबालाई याद गरिराख, यसमा कुनै कष्ट छैन । आत्मा नै पढ्छ, पार्ट खेल्छ । कति सानो छ । जब यहाँ आउँछौ तब ८४ जन्मको पार्ट खेल्छौ । फेरि त्यही पार्ट दोहोरिनु छ । ८४ जन्मको पार्ट बजाएर आत्मा पतित बनेको छ । अब आत्मामा पनि कुनै दम रहेको छैन । अब आत्मा निहाल होइन बेहाल अर्थात् कंगाल छ । फेरि निहाल कसरी बन्छ ? यो अक्षर भक्ति मार्गको हो, जसमा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । वेद, शास्त्र, चित्र आदिमा पनि सम्झाउनुहुन्छ । तिमिले यो चित्र श्रीमतको आधारमा बनाएका हो । आसुरी मतमा त अनेक चित्र छन् । ती हुन् ढुंगाका माटो । तिनको कुनै कर्तव्य (अक्युपेशन) छैन । यहाँ त बाबा आएर बच्चाहरूलाई पढाउनुहुन्छ । भगवानुवाच छ भने उहाँको ज्ञान नै भयो । विद्यार्थीहरू जान्दछन्- यो फलानो शिक्षक हो । यहाँ तिमि बच्चाहरू जान्दछौ- बेहदका बाबा एकै पटक आएर यस्तो अनौठो (वन्डरफुल) पढाइ पढाउनुहुन्छ । यस पढाइ र त्यस पढाइमा रात-दिनको फरक छ । त्यो पढाइ पढ्दा-पढ्दा रात पर्छ, यस पढाइबाट दिनमा जान्छौ । त्यो पढाइ त जन्म-जन्मान्तर पढ्दै आयौ । यसमा त बाबा स्पष्ट (साफ) भन्नुहुन्छ- आत्मा जब पवित्र हुन्छ तब धारणा हुनेछ । भनिन्छ- शेरनीको दूध सुनको बर्तनमा अडिन सक्छ । तिमि बच्चाहरू सम्भन्ध्यौ- हामी अब सुनको बर्तन बनिरहेका छौ । मनुष्य त मनुष्य हुन्छन् तर आत्मालाई सम्पूर्ण पवित्र बन्नु छ । २४ क्यारेट थियो अहिले ९ क्यारेट भएको छ । आत्माको ज्योति जुन जागेको थियो त्यो अहिले निभेको छ । जागेको (बलेको) र निभेको ज्योतिमा पनि फरक हुन्छ । ज्योति कसरी जाग्यो अनि पद कसरी पाए- यो बाबाले नै सम्झाउनुहुन्छ । बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर । जसले मलाई राम्ररी याद गर्छन् म पनि उनलाई राम्ररी याद गर्नेछु । यो पनि बच्चाहरू जान्दछन्- नजरबाट निहाल गर्नेवाला एक बाबा नै स्वामी हुनुहुन्छ । यिनको आत्मा पनि निहाल हुन्छ । तिमि सबै पुतली (परवाना) हो, उहाँलाई शमा (ज्योति) भनिन्छ । कुनै पुतली केवल चक्कर लगाउन आउँछन् । कसैले राम्ररी चिन्दछन्, त्यसैले जिउँदै मर्छन् । कोही चक्कर लगाएर जान्छन्, फेरि कहिलेकाहीँ आउँछन् फेरि जान्छन् । यस संगमको नै सारा गायन छ । यस समय जुन कुरा चल्छ त्यसको नै शास्त्र बन्दछ । बाबा एकै पटक आएर वर्सा दिएर जानुहुन्छ । बेहदका बाबा अवश्य बेहदको वर्सा दिनुहुन्छ । गायन पनि छ २१ पीढी । सत्ययुगमा वर्सा कसले दिन्छ ? भगवान् रचयिताले नै आधाकल्पको

लागि वर्सा दिनुहुन्छ रचनालाई । याद पनि सबैले उहाँलाई नै गर्छन् । उहाँ बाबा पनि हुनुहुन्छ भने शिक्षक (टिचर) पनि हुनुहुन्छ, स्वामी सतगुरु पनि हुनुहुन्छ । हुन त तिमी अरू कसैलाई स्वामी सतगुरु भन्छौ होला । तर सत्य एकै बाबा हुनुहुन्छ । सत्य (ट्रुथ) सधैं बाबालाई भनिन्छ । उहाँले सत्य के आएर गर्नुहुन्छ ? उहाँले नै पुरानो दुनियाँलाई सत्यखण्ड बनाउनुहुन्छ । सत्यखण्डको लागि हामी पुरुषार्थ गरिरहेका छौं । जब सत्यखण्ड थियो तब अरू कुनै खण्ड थिएनन् । यी सबै पछि आउँछन् । सत्यखण्डको कसैलाई पनि थाहा छैन । बाँकी अहिले जुन खण्डहरू छन् त्यसको बारेमा त सबैलाई थाहा छ । आ-आफ्ना धर्म स्थापकलाई जान्दछन् । बाँकी सूर्यवंशी, चन्द्रवंशी र यस संगमयुगी ब्राह्मणकुललाई कसैले जान्दैनन् । प्रजापिता ब्रह्मालाई मान्छन्, भन्दछन्— हामी ब्राह्मण ब्रह्माका सन्तान हौ तर ती हुन् कोख वंशावली, तिमी हौ मुख वंशावली । ती हुन् अपवित्र तिमी मुख वंशावली हौ पवित्र । तिमी मुख-वंशावली बनेर फेरि छी-छी दुनियाँ रावण राज्यबाट जानेछौ । त्यहाँ रावण राज्य हुँदैन । अब तिमी जाँदैछौ नयाँ दुनियाँमा । त्यसलाई भनिन्छ निर्विकारी दुनियाँ (भाइसलेस वर्ल्ड) । विश्व नै नयाँ र पुरानो हुन्छ । कसरी हुन्छ यो पनि तिमीले जानिसकेका छौ । अरू त कसैको बुद्धिमा छैन । लाखौं वर्षको कुरालाई कसैले जान्न सक्दैनन् । यो त थोरै समयको कुरा हो । यो बाबाले बसेर बच्चाहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ ।

बाबा भन्नुहुन्छ— म आउँछु नै तब, जब खास यहाँ धर्म ग्लानि हुन्छ । अरू ठाउँमा त कसैलाई थाहै छैन निराकार परमात्मा के चीज हो । ठूला-ठूला लिङ्ग बनाएर राखेका छन् । बच्चाहरूलाई सम्झाइएको छ— आत्माको आकार (साइज) कहिल्यै सानो-ठूलो हुँदैन । जसरी आत्मा अविनाशी छ त्यस्तै बाबा पनि अविनाशी हुनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ परम (सुप्रिम) आत्मा । सुप्रिम अर्थात् उहाँ सधैं पवित्र र निर्विकारी हुनुहुन्छ । तिमी आत्माहरू पनि निर्विकारी थियौ, दुनियाँ पनि निर्विकारी थियो । त्यसलाई भनिन्छ नै सम्पूर्ण निर्विकारी, नयाँ दुनियाँ फेरि अवश्य पुरानो हुन्छ । कला कम हुँदै जान्छ । दुई कला कम चन्द्रवंशी राज्य थियो फेरि दुनियाँ पुरानो बन्दै जान्छ । पछि अरू-अरू खण्ड आउँदै जान्छन् । तिनीहरूलाई भनिन्छ बाइप्लाट (उपकथा), तर मिक्स अप हुन्छन् । ड्रामा प्लान अनुसार जुन कुरा हुन्छ त्यो फेरि दोहोरिन्छ । जसरी बौद्ध धर्मको कुनै ठूलो आए, कतिलाई बौद्ध धर्ममा लिएर गए । धर्मलाई बदलिदिए । हिन्दूहरूले आफ्नो धर्म आफैँ बदलेका हुन् किनकि कर्म भ्रष्ट हुनाले धर्म भ्रष्ट पनि भए । वाम मार्गमा गए । जगन्नाथको मन्दिरमा पनि गएका होला, तर कसैको कुनै ख्याल चल्दैन । स्वयम् विकारी छन् त्यसैले उनलाई पनि विकारी देखाइ दिए । यो सम्झ्दैनन् देवताहरू जब वाममार्गमा गए तब नै यस्ता बने । त्यस बेलाको नै चित्र हो । देवता नाम त बडो राम्रो छ । हिन्दू त हिन्दुस्तानको नाम हो । फेरि आफूलाई हिन्दू बताइदिए । कति ठूलो भूल हो । यसैले बाबा भन्नुहुन्छ *यदा यदाहि धर्मस्य...* बाबा भारतमा आउनुहुन्छ । यस्तो त भन्नुहुन्न— म हिन्दुस्तानमा आउँछु । यो हो भारत, हिन्दुस्तान वा हिन्दू धर्म होइन । मुसलमानहरूले हिन्दुस्तान नाम राखेका हुन् । यो पनि ड्रामामा निश्चित छ । राम्ररी सम्झनुपर्छ । यो पनि ज्ञान हो । पुनर्जन्म लिंदा-लिंदा, वाममार्गमा आउँदा-आउँदा भ्रष्टाचारी बने, फेरि उनीहरूको अगाडि गएर भन्छन्— हजुर सम्पूर्ण निर्विकारी हुनुहुन्छ । हामी विकार पापी हौ । अरू कुनै खण्डमा रहनेले यस्तो भन्दैनन् । हामी नीच हौ अथवा हामीमा कुनै गुण छैन । यस्तो भनेको कहिल्यै सुनेका छैनौ होला । सिक्खहरू पनि ग्रन्थको अगाडि बस्छन् तर यस्तो कहिल्यै भन्दैनन्— नानक, हजुर निर्विकारी हामी विकारी । नानक पन्थी बाला (कंगन) लगाउँछन्, त्यो हो निर्विकारीपनको निशानी । तर विकार विना रहन सक्दैनन् । भुटो निशानी राखेका छन् । जसरी हिन्दूहरूले जेनै लगाउँछन्, पवित्रताको निशानी हो । आजभोलि त धर्मलाई नै मान्दैनन् । यस समय भक्तिमार्ग चलिरहेको छ । यसलाई भनिन्छ भक्ति सम्प्रदाय । ज्ञान सम्प्रदाय सत्ययुगमा हुन्छ । सत्ययुगमा देवताहरू हुन्छन् सम्पूर्ण निर्विकारी । कलियुगमा सम्पूर्ण निर्विकारी कोही हुन सक्दैनन् । प्रवृत्ति मार्गवालाको स्थापना त बाबाले नै गर्नुहुन्छ । बाँकी सबै गुरु हुन् निवृत्ति मार्गवाला, उनीहरू भन्दा उनको तागत (जोर) धेरै भएको छ । बाबा भन्नुहुन्छ यो जे कुरा तिमीले पढेका छौ, त्यसबाट म मिल्न सक्दैन । म जब आउँछु तब सबैलाई नजरबाट निहाल गरिदिन्छु । गायन पनि छ *नजर से निहाल कींदा स्वामी सद्गुरु...* यहाँ तिमी किन आएका हौ ? निहाल बन्न । विश्वको मालिक बन्न । बाबालाई याद गर्नु भन्ने निहाल बन्नेछौ । यस्तो कहिल्यै कसैले भन्न सक्दैनन् यस्तो गर्नाले तिमी यो बन्ने छौ । बाबाले नै भन्नुहुन्छ । तिमीले यो बन्नु छ । यी लक्ष्मी-नारायण कसरी बने ? कसैलाई थाहा छैन । तिमी बच्चाहरूलाई बाबा सबै कुरा बताउनुहुन्छ, यिनै ८४ जन्म लिएर पतित बने फेरि तिमीलाई यस्तै बनाउन आएको छु ।

बाबा आफ्नो परिचय पनि दिनुहुन्छ भने नजरबाट निहाल पनि गर्नुहुन्छ । यो कसको लागि भनिन्छ ? एक सद्गुरुको लागि । ती गुरुहरू त धेरै छन् अनि अवला माताहरू छन् भोला (सोभा) । तिमी सबै पनि भोलानाथका बच्चाहरू हो । शंकरको लागि भनिन्छ आँखा खोल्नासाथ विनाश भयो । यो पनि पाप हुन जान्छ । बाबा कहिल्यै यस्तो कामको लागि निर्देशन दिनुहुन्न । विनाश त कुनै अरू चीजबाट हुन्छ नि । बाबा यस्तो निर्देशन दिनुहुन्न । यो त सबै वैज्ञानिकहरूले निकालि रहन्छन्, सम्झन्छन्— हामी आफ्नो कुलको आफैं विनाश गर्छौं । तिनीहरू पनि नियममा बाँधिएका छन् । छोड्न सक्दैनन् । नाम कति हुन्छ । चन्द्रमा (मुन) मा जान्छन् तर फाइदा केही छैन । मीठा-प्यारा बच्चाहरू ! तिमी पनि बाबासँग नजर लगाऊ अथवा हे आत्मा, आफ्नो बाबालाई याद गर्नु भन्ने निहाल हुनेछौ । बाबा भन्नुहुन्छ— जसले मलाई याद गर्छन्, म पनि उनलाई याद गर्छु । जसले मेरो लागि सेवा गर्छन् म पनि उनलाई याद गर्छु त्यसैले उनलाई बल मिल्छ । तिमी सबै यहाँ बसेका छौ जो निहाल हुन्छन् उनै राजा बन्दछन् । गायन पनि छ अरू सङ्ग तोडेर एकसङ्ग जोड । एक हुनुहुन्छ निराकार । आत्मा पनि निराकार हो । बाबा भन्नुहुन्छ मलाई याद गर । तिमी स्वयम् भन्छौ— हे पतित-पावन... यो कसलाई भनेका हुन् ? ब्रह्मालाई, विष्णुलाई वा शंकरलाई ? होइन । पतित-पावन त एक हुनुहुन्छ, उहाँ सधैं पावन नै हुनुहुन्छ । उहाँलाई भनिन्छ सर्वशक्तिमान् । बाबाले नै सृष्टिको आदि-मध्य-अन्त्यको ज्ञान सुनाउनुहुन्छ, सबै शास्त्रलाई जान्नुहुन्छ । ती संन्यासीहरूले शास्त्र आदि पढेर पदवी (टाइटिल) लिन्छन् । बाबालाई त पहिला नै पदवी (टाइटिल) मिलेको छ । उहाँले पढेर कहाँ लिनु हुन्छ र ! अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको यादप्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते, रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

- १) शमा माथि जिउँदै मर्नेवाला परवाना बन्नु छ, केवल चक्कर लगाउनेवाला होइन । ईश्वरीय पढाइलाई धारण गर्नको लागि बुद्धिलाई सम्पूर्ण पावन बनाउनु छ ।
- २) अरू सबै सङ्ग तोडेर एक बाबाको सङ्गमा रहनु छ । एकको यादबाट स्वयमलाई तृप्त गर्नु छ ।

वरदानः— देह-भानबाट न्यारा बनेर परमात्म-प्यारको अनुभव गर्नेवाला कमल आसनधारी भव

कमल आसन ब्राह्मण आत्माहरूको श्रेष्ठ स्थितिको निशानी हो । यस्ता कमल आसनधारी आत्माहरू यस देह-भानबाट स्वतः न्यारा रहन्छन् । उनलाई शरीरको भानले आफूतिर आकर्षित गर्दैन । जसरी ब्रह्मा बाबालाई हिँड्दा डुल्दा फरिस्ता रूप वा देवता रूप सधैं याद रह्यो, यस्तै स्वाभाविक रूपमा देही-अभिमानी स्थिति सदा रहोस्— यसलाई भनिन्छ देह-भानबाट अलग (न्यारा) । यस्ता देह-भानबाट अलग रहनेवाला नै परमात्म-प्रिय बन्छन् ।

स्लोगनः— तिम्रो विशेषता वा गुणहरू प्रभु प्रसाद हुन्, तिनलाई मेरो भन्नु नै देह-अभिमान हो ।

- ✽ शब्दार्थः— निहाल— १. जसमाथि कसैको विशेष कृपा भएको होस् जसले गर्दा ऊ प्रफुल्लित तथा सन्तुष्ट हुन्छ ।
२. धन सम्पत्ति आदि मिलेपछि जो मालामाल या समृद्ध हुन्छ ।